

→ espanyol, i fins i tot, a la Unió Europea. L'estigma de la corrupció està resultant pernicios amb efectes retroactius, mentre la pèssima gestió econòmica duta a terme a la Generalitat Valenciana durant pràcticament dues dècades –fins que Alberto Fabra va rellevar Francisco Camps i va adoptar un seguit de mesures realistes– també es paga cara, perquè hi ha la convicció que els valencians, com els drogoaddictes, és millor que no tinguin un euro a l'abast. Si no, de segur que se'l gastaran en allò que no toca.

El nou president valencià n'és ben conscient, de tot plegat. Quan acudeix a Brussel·les i demana diners per a l'execució de col·legis i instituts, li contesten que ja els en van donar, i van malbaratar-los

en obres tan cridaneres com improductives. Sempre que pot, però, Puig recorda l'anècdota viscuda en una reunió amb un directiu del Banc d'Espanya que no es creia que els ciutadans valencians tingueren una renda per càpita dotze punts inferior a la mitjana estatal. "D'on has tret aquesta dada, si es pot saber?", va demanar-li aquell. "Del Banc d'Espanya", va respondre-li Puig. I es va fer el silenci.

Ateses les circumstàncies, Puig ha optat per una estratègia doble: exigir el que és just remarcant que ningú no haurà de pagar els excessos comesos en èpoques anteriors. "La factura de la corrupció i la mala gestió, la pagarem nosaltres i ningú més", subratlla, però a continuació exposa la dada clau que justifica les demandes

sobre finançament: el País Valencià és –una altra frase marca de la casa– "l'única comunitat pobra que paga com a rica", cosa que li genera un perjudici econòmic anual superior als 1.300 milions d'euros. Un comitè d'experts consensuat per tots els grups parlamentaris de les Corts valencianes va precisar l'any 2013 el cost de l'infrafinançament: més de 13.000 milions d'euros, un terç del deute que la Generalitat Valenciana acumulava llavors.

Per aquest motiu, després de lamentar els efectes de la "hipoteca reputacional", d'assegurar que "la factura de la corrupció i la mala gestió, la pagarem nosaltres" i de destacar que la valenciana és "l'única autonomia pobra que paga com a rica", Puig sempre urgeix a "parlar de tot el pas-

→ s'aproximen a la quantitat que caldria rebre per situar-se a la mitjana estatal de finançament autonòmic. Unes altres comunitats, com ara la gallega, ni tan sols no s'han vist obligades a fer-ne ús, perquè tenen els seus comptes molt més sanejats.

Un finançament òptim, que situe els valencians, els catalans i els illencs en un estadi més confortable, no serà la solució definitiva si no s'apliquen mesures decidides per eixugar la llosa del deute que ofega tots tres territoris. Així com no fa tants anys l'Estat va compensar el "deute històric" andalús i extremeny, haurà de preguntar-se si ha arribat l'hora d'assumir, també, aquella part del deute de les autonomies més puixants que els impedeix de créixer més.

En aquest punt, a la Conferència de Presidents, Ximo Puig també va deixar anar una de les seues frases de capçalera, la que afirma que "del problema valencià, hem de passar a una solució per a Espanya", en el sentit que una millora substantiva del finançament valencià i una reducció significativa del deute repercutiria en la competitivitat de l'economia valenciana, una de les més dinàmiques de l'Estat.

Uns altres, però, es mostren molt més cauts, fins i tot pessimistes. L'ex-president Joan Lerma, actual vice-president del Senat, es preguntava si la Conferència de Presidents no hauria estat convocada per pressionar els presidents socialistes: aprovació dels Pressupostos a canvi d'un nou sistema finançament. Certament, les cares simpàtiques de Susana Díaz, Javier Fernández, Javier Lambán, Emiliano García-Page o Guillermo Fernández Vara, així com les de Rajoy, Montoro i Soraya Sáenz de Santamaría, recordaven molt les que van precedir la defenestració de Pedro Sánchez i la investidura de Rajoy amb l'abstenció socialista. ●

MIGUEL LORENZO

Oxigen per garantir l'Estat del benestar

Han passat vuit anys des de la darrera reforma del finançament autonòmic. Aquest model, caducat des de 2014, és contrari als interessos de les illes Balears, de Catalunya i, sobretot, del País Valencià. Ara, amb una conjuntura política presumptament favorable, Ximo Puig s'erigeix com el president autonòmic portaveu d'una reforma que haurà de canviar, de dalt a baix, el model actual. Una partida d'escacs que no serà gens fàcil.

*Reportatge de Manuel Lillo i Usechi
amb informacions d'Àlex Milian i Miquel Payeras*